

מן הבאר

אמרות ופנינים, מוסרי חיים ולקחים, מבאר חפרוה שרים – רבנו"ק מגור, נבג"מ ובלחט"א

ירושלים
הדלקה 7:05
מוצ"ש 8:22
ברקולין
הדלקה 8:03
מוצ"ש 9:12
סטטן איילנד
הדלקה 8:03
מוצ"ש 9:13
ליקווד
הדלקה 8:02
מוצ"ש 9:10
מאנסי
הדלקה 8:05
מוצ"ש 9:06

פרשת נשא תשפ"ג

~ שנה א' גרמון ל"ב ~

אמרות מבאר רבותינו הק'

הכתוב לכתוב 'אחד' לפני 'כסף'. גם צ"ב, שאין מונים כל שני חיי נח כמו שנות אדם הראשון, אלא צירוף של חמש מאות ועוד עשרים.

ויש לפרש ע"ד העבודה שספף היינו כיסופין – רצוננו, וימיו של אדם הראשון רומזים לתחילת קלקול העולם ונפילתו ממדריגתו שהיה כימיו ע"י חטאו, ולעומתם חמש מאות חיי נח מסמלים את הדרך וההכשרה להביא לעולם תולדות שפורשים מקלקולו של עולם, וראויים לבוא אל התיבה ולהשתתף עולם חדש המטוהר מכל רע ומכל פחיתות. וזה באה הגימטריא ללמדנו – מהי הדרך הראויה בחינוך הבנים, ואיך אפשר לגדל בנים מובדלים מכל הפחיתות וההשחתה במבול הרוחני המשתולל בחוצות דבור שרבו הנסיונות, וכמו אצל נח, שאף שבזמן שונלדו בניו כבר נגזרה גזירת המבול אחר הששחית כל בשר את דרכו על הארץ, בכל זאת הם נשארו שמורים ונקיים מן החטא.

ועל זה התשובה שהכל תלוי אם ה'כסף' לפני ה'אחד' אלופו של עולם או ה'אחד' לפני ה'כסף', ולכן הוקדמה תיבת אחד ונכללה בחשבון הגימטריא, ללמדנו שעבודת האדם היא להדהר לא לטבוע בכסף ורצונות ואתות וחומיות, ואף שכל אחד מוכרח שיהיה לו שייכות לגשמיות ולעסוק בעניני דרך ארץ ברב או במעט, מ"מ העיקר אצלו יהיה הרותיות, ודייקא אם מקדימים את ה'אחד' לפני 'כסף', ונהיה לא לטבוע בגשמיות מתוך זכרון בה' אחד, או יכולים לגדל דור כשר של עובדי ה' שמורים בקדושה גם בדור של השחתה וקלקול.

ביום העשירי נשיא לבני דן וגו': (י טו) אמר הרבי ה"פני מנחם" זי"ע: ובמדרש נדרש כל קרבנו של דן כנגד שמשון, ואיתא שם שנינים מלאים וגו', שניר טומאה וניר טהרה שנינים צריכין סולת חלות וכו', וקשה להבין דהרי בניורות שמשון לא שייך קרבן טומאה, דבהדיא אמרו שמונת ה'היטמא למתים, וגם קרבן טהרה מה שייך אצלו כיון שאינו בתגלחת לעולם, ובניורות שמשון אין היתר של הכביד שערו מיגל בתער, וי"ל דהנה בניורות ענינה לפרוש מהביד' עולם הזה, ואיתא בספרים ששער רומנו על כוחות הרע ותגלחת רמז לסילוק כח היצר הרע, וענין נייר טמא שבביא קרבן היינו שגם אחד שנכשל האדם יכול הוא לתקן את התחוק והלהקיש ואפילו אחד שנשטמא, וזה נרמז שמשון דאזל בתר ושרותיה, שגם מי שנפל יש לו תיקון, שמשון רצה להתעלות ולתקן גם זאת, שנינים מלאים, והימים הראשונים יפל, בכח התורה יכולים תמיד להתחוק.

זאת חנוכת המזבח ביום המשח אותו וגו': (י טז) **זאת חנוכת המזבח אחרי המשח אותו:** (י טז) **אמר:** זי"ע אמר: היינו שצריכים להתעדל שהתחדשות והתפעלות קדושה המתוערות ביום המשח, תשאר גם לאחר מכן, ולא תתיישן, שאותה קדושה של ביום המשח, תשאר גם על אחרי המשח אותו.

אחד את חברו, [וכפי זה יהיה הברכה יברכך יאר ישא והבן], ואולי גם זה מכח שמו ית', כה תברכו בשם הוי' כנ"ל, ועי"ז יהי' בני ישראל אהבה זה לזה, וכדכתיב ואהבת לרעך כמוך אני ה', כאשר יש שמו ית' או יכול להיות עי"ז ואהבת לרעך.

ולבני קהת לא נתן וגו' בכתף ישאו: (ט ט) **הרה"ק ה"שפתי צדיק" זי"ע** מביא את ה"פנים יפות" שדייק שהיה לכתוב 'בכתפיים' – שהיו כמה לויים בכל משא. אולי בא ללמד שאין חיוב דווקא בכתף, שאם רצה הלוי שזכה בארון לישא בידו יצא, רק תוה"ק מלמד שגם בכתף כשר, ומלמדונו עוד שאם אחד ישא בידו או חבירו בכתף ג"כ כשר, דהו"א או כולם ביד או כולם בכתף כדאי' או כולו בגידוד או כולו במחיצה, ומיושב למה לא נאמר כפ' במדבר בעבודת בני קהת שישאו בכתף, באמת עיקר הציווי שישאו בידיהם, רק כאן שהביאו הנשיאים עגלת צב להקל המשא מהלויים בא הכתוב להקל שאין דווקא משא ביד רק גם בכתף מותר.

ויהי המקריב ביום הראשון וגו': (י יב) **כ"ק אדמו"ר שליט"א** אמר: בכלי יקר פ"י שסמן פ' זו לברכת כהנים שחותרים כל הברכות בשלום וכו', ואמרו עוד גדול השלום שאפילו המתים צריכין לו, שהמתים צריכין שיהיה שלום בין החיים וכו', להורים המתים יש מנוחה כאשר הבנים טובים, כשהם בשלום, זו היא טובה עבורם.

מחרצנים ועד וג לא יאכל: (י טז) אמר **כ"ק אדמו"ר שליט"א:** לא נתפרשו בתורה עוד עניני גדרים וסייגים אלא בניור לבדו, ככל אשר יעשה מגפן היין וגו', אף שרק היין עצמו מביא ליד שכיחות, והענין כי הנייר ביקש להוסיף על עצמו, להיות מחמיר, לזאת נתנו לו כמות, אם בקשת להיות מחמיר אי תהיה עד הסוף.

הקריב את קרבנו קערת כסף אחת וגו': (י טז) ברש"י: מנין אותיות בגימטריא לתק"ל כנגד שנותיו של אדם הראשון, ו'מורק אחד כסף' בגימטריא תק"ט, על שם נח שהעמיד תולדות בן תק"ט שנה, ועל שם עשרים שנה שנגזרה גזירת המבול קודם תולדותיו, ולפיכך נאמר 'מורק אחד כסף' ולא נאמר 'מורק כסף אחד' כמו שנאמר בקרעה, לומר שאף אותיות של אחד מצטרפות למנין. בשם ה"חידושי הרי"ם" זי"ע: ונתן טעם לכל קרבנותיו של הנשיא הראשון כי הלא לנשיא הראשון היה בודאי טעם משלו, וי"ל כי הנשיא השני הקריב קרבנותיו כמו הנשיא הראשון ופי' רש"י וי"ל קרבנותיו של הנשיא השני לומר לך, שלא היה כוונתו לעשות כמו הראשון חייקי מלא אלא לו טעם משלו, ויצא מספר קרבנות שוה לנשיא הראשון וכן יתר הנשיאים. ובמדרש נתן טעם לכל נשיא ונשיא שמספר הקרבנות שלהם היו שוים בכל זאת לא היה בדעת כל אחד לעשות כפי שהשני עשה.

ראש הישיבה מגור שליט"א אמר: ויש להבין מאי קמ"ל בגימטריא זו, שעבור כך שניה

ומבא ברש"י בפרשה שכל המעבד מתנות הכהן לבסוף צריך להביא את ביתו אל הכהן וכו' כלל הכתוב אח"כ בפרשה, ויש להבין מה מדה נגזר מדה יש בזה, מהי השייכות של זה למעבד מתנות כהונה, אלא שכהן ר"ת כ י השביע נ פש שוקקה, לאדם יש חיות, נפשו ונשמתו מן העליונים, אך בד בבד יש הסתרות, גוף, זמני נפילה, והכהן ע"י מתנות הכהונה מעלה אותו ומקרב להש"י, לשרוש, והוא ענין תנופה. כהן רמז ג"כ כלפי מעלה, וכשעובדים האחיזה בכהן נופלים עד לדיוטא התחנותה (וזהו המעבד מתנות הכהן לבסוף וכו').

וכתב את האלות האלה הכהן בספר: (ה ט) **הרה"ק ה"שפתי צדיק" זי"ע** כותב: יש לעיין כותב פרשת סוטה בשבת קודש אם חייב, שהכתיבה עיקר לצורך מחיקה ואגן בעיני כתיבה המתקיימת, כן צ"ע מחיקה בעיני על מנת לכתוב, ובסוטה המחיקה לא על מנת לכתוב אולי יהיה פטור, ואולי כיון שתוה"ק צינתה מחיקה זו חייב כקודע על מת שחייב לקרוע עליו מד"ת חייב אף שלא על מנת לתפור.

כי יפלא לנדוד נדר להזיר וגו': (ז ט) כותב **הרבי ה"לב שמחה" זי"ע:** ויש ללמוד מפ' הנייר שמגיע לקדושה כוח כשנמנה מיין, מדבר היתר, א"כ בעשות האדם דבר היתר כדבעי, ע"ד משל כששוחה היין טוב כדבעי, בודאי מגיע לקדושה, ובפרט כשהדבר הוא מצוה כגון יין בקידוש, בודאי מגיע לקדושה, אתה קדשת את יום השביעי לשמן תכלית מעשה שמים וארץ וכו', לעשות טוב גם ממה שלא טוב.

ואחר ויתת הנזיר יין: (ז ט) שואל **הרבי ה"בית ישראל" זי"ע:** הרי כבר השלים את ניירותו והפסיק להיות נייר, וא"כ מדוע נקרא עדיין "נזיר" – ואחר ויתת הנזיר יין? ותשיך דהרי איתא ברש"י (ברכות סג.) [למח נטמא וכו' שהרואה סוטה בקליקולה יזיר עצמו מן היין, היינו שהניירות באה כדי שלא ישתכר ויבוא ליד עבירה, וא"כ לאחר שהוא כבר הויר עצמו שלוש יום מן היין עוררת לו את הנזיר – הפרישות הזאת שינצל מעבירה גם אחר כך ולכן נקרא עדיין בשם נייר.

כה תברכו את בני ישראל וגו': (י ט) **הרבי ה"אמרי אמת" זי"ע** אמר, בשום מקום בתורה לא מצינו בלשון ציווי לברך את בני ישראל, ולמה כתוב בלשון ציווי לברך, כה תברכו, לפי שטבעם של כהנים שמדתם חסד, שירצו מעצמם לברך את בני ישראל, ולא הוצרך לצוות להם על זה, ורק הוצרך לומר להם איך לברך, כה תברכו.

כותב **הרבי ה"לב שמחה" זי"ע:** בברכת הבנה, ולכאורה האם שייך כן שיהא כל כהן את כל בני ישראל, והאך כל כהן תמיד באהבה, וגם עוד מברכין על זה, אולי י"ל וכת' כה תברכו, כה בהגמ"ל שם הוי', בכח שם הוי' יכול לאהוב את כולם. ואולי הפ' לברך את עמו ישראל באהבה, שזה עצמו וברכה. שיהיה אהבה בבני ישראל, שבני ישראל יאהבו כל

ה"חידושי הרי"ם" זי"ע כותב בספר הזכות: המדרש [בפרשת נשא] מאריך יותר מכל מקום, ובזוה"ק [בפרשת נשא] האדירה, ולמה, נראה לפי שבכל שנה הפרשה בחג השבועות שיתנהג על התורה, ומתחדש בטוב הש"ת נתנת התורה על כל השנה, ובנקודה שנקראת ראשית תלוי כל מה שאח"כ, והמדרש הוא שדורש וחקר מהתורה, והזוה"ק מאיר אור התורה ואומר תא חזי, ובעת שהש"ת מחדש ונותן כטבת עין מתפשט שנוכל לידע ולדרוש ולחקור, גם האור מאיר ביותר. ומעיל לכל ימי חיינו במה שמאיר עינינו שע"ז ידבק בעול במצוותיו, כמו שמתפללין בנוסח אהבת עולם והאר עינינו בתורתך, ולא שתפצנו באור הזה להנות ממנו, רק כדי שתדבק לבנו במצוותיך כמ"ש אחרי לבבכם כו' עיניכם, שורייקי דעניא בלבא תלוי, כן לטובה ילך הלב אחרי העינים כשמאיר להם אור התורה, עיי"ש בהמשך דבה"ק.

והתודו את חטאתם וגו': (ה ט) בשם **"שפת אמת" זי"ע:** מפני מה סדרו הוודו על סדר אל"ף ב"ית, כי איתא בזוה"ק שהאותיות טענו לפני הקב"ה שיהיו חוטאים, והשיב להם הקב"ה שימחול להם, ומשום זה תקנו ווידו על סדר אל"ף ב"ית, שא"ב בעצמם הם עדים בדבר שהקב"ה ימחול על החטאים. ע"כ: הלכו סדרו על סדר אל"ף ב"ית, שאם לא כן לא יתקנו עינים מתי להפסיק.

הרבי ה"בית ישראל" זי"ע שאל: מדוע נאמר כאן בלשון רבים 'והתודו' ברם איתא בגמרא [ב"מ עה:] כל מי שיש לו מעות ומלוה אותו שלא עבדים עובר משום לפני כחשה תתן מכשול, כי מביא את הלוה ליד הכחשה שגורם לו שיכחיש בדבר, גורר עי"ז שבעות שקר וחילול השם. ולכן כתיב בלשון רבים 'והתודו' – כי אכן שניהם צריכים להתודות, גם המלוה וגם הלוה, על שהלווה בלא עדים וגרם לוה.

אמר ראש הישיבה מגור שליט"א: המפרשים מקדקו אמאי פתח ב'והתודו' – לשון של רבים. ומסיים ב'והשיב' – לשון יחיד. ויש לפרש על פי דברי החידושי הרי"ם זי"ע שאמר על מה שמצוות תשובה – 'והתודו' נאמר דייקא בגזילה, כי כל עבירה בכלל גזל, שגזול את חיות הש"ת שמתחיהו בכל רגע בכדי שיעשה בו רצונו, והוא שמתמש בחיותו נגד רצונו יתברך, ומי שזוכר ויודע זאת, בודאי אינו חוטא. ולפי"ז י"ל שבבואו לעשות תשובה ולקיים 'והשיב' על חטא הגזל הפרטי, עליו הקדים 'והתודו' מלשון ידיעה – הידיעה וההכרה בשעושה של החטאים כולם, שגונא גם כוחותיו שקיבל מהבורא ית"ש ומשתמש בהם לעבירות או לשקוע בדברי הרשות, וכן בכל חטא על האדם לדעת ששורש החטא הוא משום חסור לו ידיעה זו, שעליו לקיים 'והתודו' מלשון ידיעה – לדעת שתחילת הנפילה לכל החטאים הוא שלא ברור לו בעומק הלב ידיעה זו.

ואיש את קדשיו לו יהיו איש אשר יתן לכהן לו יהיה: (ה ט) אמר **הרבי ה"פני מנחם" זי"ע:** איתא בגמרא [ברכות סג.]

אכתהית לאתערכת

לכבוד המערכת החשובה

אני לא חסיד גור ומה שקורה בצלכם מאוד כואב לי לא עניתי נמיני של חסידות גור זה גלש לרשות הרבים וכל אחד רואה ושומע ובמקום קידוש השם יש ח' הדין, ובמקום להגיד **לילי תלמודי** מחסידי גור איך שנתם להגיד בתלמוד ובשמירת ענינים אני צריך להגיד להם אל תלמדו מהם איך שהם מתנהגים הם עושים דברים אטורים, וכדי ביוון וקצף.

ונהי דבקים בו, ומה שי לנו עם כל הלימוד

וקדושה אם אין השראת השכינה?
והח' בשער הכוירה פרק ד מביא את תוכן דברי המדרש הזה וגם מביא ספרי שבעל לשון הרע אין הקב"ה רוצה להציל אותו מצרותיו רח"ל, מי רוצה להיכנס לטענוגיה הזאת עם כל החבילה שמקבלים עם זה?

המכתב פורסם בגליון של פרשת במדבר (המכתב פורסם בגליון של פרשת במדבר) שמחתי שבה הפסיקו החרם שהיה במשפחה ואני מקווה שכולם ילמדו ממנו ועשו יקרה ואלו יטעו כמדתו להמתין עד שיש צרה ח'ל, כמה צרות ואסונות יכולים להימנע וכמה ישועות ורחמים יכולים להמשיך אם יחזרו לחיות באהבה באהבה ושלוש. אני לא יכול להבין איך מחרמים אחד מהמשפחה או אפילו סתם יהודי בגלל שיש משהו או ועדה שאומר ככה בלי לשאול רב או גדול בישראל? החפץ חיים מביא כל ה 36 ענין ולאוין וחומר האיסור של לשון הרע ועבירות שבין אדם לחבירו האם להתורה לא צריכים לשמוע.

צרפתי קטע מספר הק' אהבת שלום פרשת אמור קמ"ה קשה להקב"ה שיש מחלוקת בין ישראל ובפרט כאשר משמשים עם דברים של תורה ומצוות לעשות מחלוקת.

התורה מביא שלום בעולם כמ"ש ה' עו' לעמו וכן ה' יבק' את-עמו ב'שלום וחס' מרבים שלום ולקוים התורה הק' ומשמשים עם זה הדין מה שהתורה צריך להבין? ובללא אל לא יכול להבין על מה המחלוקת? זה שגאת חנם כפשוטו, אם על דרך הלימוד ענין או בקיאות מה יש לרבי? בכל קהילה של יהודים יש אנשים שלומדים ענין ויש אנשים שלומדים בקיאות כל הדברים של לימוד בתורה באיזה אופן שהוא יש להקב"ה שמהו גדולה או על מה רבים, מי שרוצה ללמוד ענין שלומד ענין ומי שרוצה ללמוד בקיאות שלומד בקיאות ושלוש על ישראל.

וגם על המנהגים, מי שמרש קשור לרבי אחד שיכל להתכופף אצלו ומי שמרש קשור לרבי אחר שיכל להתכופף אצלו וכל אחד יכבד חבירו רבי שום נפ"מ לא נוסעו וח' אף אחד לא ידבר נגד הרבי האחר ושלוש על ישראל.

ובמדרש רבה פרשת בהר ל"ד דבר אחר (משלי יא ז'): גבל נפשו איש חסד ועבר שמונתו לר' אבין, אמר רבי אלפסטר"ה זה שמענו לו עמדתו ואינו מדבק את קרוביו עמו משום נעילתו ובמתנת כהונה מפרש: שמונתו לר' אבין, אמר רבי אלפסטר"ה זה שמענו לו עמדתו ואינו מדבק את קרוביו עמו משום נעילתו ובמתנת כהונה מפרש: והוא שהם ישימו כבודו כבודו מונע את שמחתו מחמת שהוא בוש על שהם עניים. והוא כבודו שמי שיש לו שמחה ואינו מונע את קרוביו אפילו זה מחמת שהוא אינו מונע את קרוביו בגלל שהוא או שרוצה לרחוק.

אחים יקרים מכל הקהילות עומדים לפני קבלת התורה (המכתב נשלח ערב שבעות) צריכים לעשות הכנה קבלת התורה ורש"י פרשת יתרו כתוב ההקדמה לקבלת התורה הוא רק ע"י אחיות בלב אחד בלי זה אין אחרות ויש מחלוקת אין פשיטים אם אין אחרות ויש מחלוקת אין וביקולט שמעוני פרשת יתרו :

הוא נוסעין במריבה וחונני במריבה כשכואו לסיני והיה כולם אגודה אחת ויחונו שם ישראל אין כתוב כאן אלא ויחונו שם ישראל נעשו והומיא אחת אמר הקב"ה התורה כלל שלום ולמי אין נותנה לאומה שהיא אהבת שלום הם וכל תביתיה שלום.

במקום נמצא רב אחרי שהיה שלום היה מקום לתת התורה לישראל, אתם מתכבדים לנסות לומר כל אחד לרבי שלו צריכים לדעת שלפני י"א דבר סני לנשוח צריך להיות י"א דבר מרפדים להפסיק המחלוקת היחידה ורואו מדבר סני פירוש לבוא לסיני ואלקחת כתיב אחד, ונזכה ע"י לתת שלום לקבלת התורה בשמחה.

בשבעות האחרונים כשלמדתי פרשת השבוע הודיעתי כמה שראיתי מחומר ענין מחלוקת ולשה"ד ועל הקטנוט שהו מביא, חשבתי ולשחן את הציבור עם המקורות ואם זה יעורר אנשים הרבות אחוה ולהימנע ממחלוקת והיה זה שכר.

רבי יוסי מלתי"ה רבי יושיע ודסק"ה בשם רבי לוי אמה, קצתו תלמודי פ"ד ויד עד שלא טעמו טעם וטעם וידוען קדוש את התורה מ'ט טעמו ומ'ט פנים טעמו, והוא דוד מצלי לתורה, הדין הוא שידוד אומר (תהלים יב ח): אמה ה' תשמרם, אמה ה' נטר אריותהו בלבנהו, [נפ"ה (תהלים יב ח)]: [נפ"ה] מן הדין וה' ונעלם, מן הדין והוא שהוא חזק בלילה, אזר כל השבח הזה ויצאין למלכותה ונפלין, אלא על ידי שהיה ביום דילטורין היה נפלין, הוא שידוד אומר (תהלים גו ה): נפשי פתוח בלגא, לכאן זה אבנו ועממא שדוילתאם בתורה. (תהלים גו ה): אשכנה לתיבתי, זה דאג ואחיותפל שהיו לאסתין אחר לשון הרע. (תהלים גו ה): בני אדם שיהיו על חזית ותיבתי, אלו אנשי קבליה דתיבתי בהם (שמואל א כב יא): ה' שגרתי בעלי קבליה בידו. (תהלים גו ה): ולשונם חרב חדה, אלו הדיפים דתיבתי בהוין (תהלים גו ה): בבוא הדיפים ויאמרו לשאל, אותה שעה אמר ויד וכן מה השכינה עושה בארץ (תהלים גו ה): רומה על השמים אלהים, ספק שיכתיב מביניהו, אבל דודו של אחאב כן ועודי עבודת כוכבים היה, ועל ידי שלא היה בן דילטורין היה יוצאין למלכותה ונפלין.

פחד פחדים!!

בדורות של דוד היה אפילו הילדים היו טורים בלי חסא ואנונים בתורה! זה לא יסב ספק את דוד והתפלל עליהם. ומה אריותהו בלבנהו שנתורה יכנס בלב לא רק ידע בתורה רק שהתורה השגנה את האדם אם יש מהם של אהבת לרעה ולא ששגאת אחת צריך צריכים לחיות בפועל עם זה והתנהגו בדרכי אלהים ושלוש מ'ח' לוסיק, וממשיך המדרש שגאתו מן הדין או לעולם מן הדין והוא שהוא חזק בלילה, אלא השבח הזה ויצאין למלכותה ונפלין, אלא על ידי שהיה ביום דילטורין היה נפלין, כל פחות ולא יותר ענין של חזק בלילה רח"ל, לא עור כל השבח המעולל של קדושה ותורה בגלל שהיה מחלוקת ולשה"ד.

וממשיך המדרש שגאתו שעה אחר כך וכן ומה השכינה עושה בארץ (תהלים גו ה): רומה על השמים אלהים, ספק שיכתיב מביניהו, אפילו שהיו אריות בתורה התפלה דוד המקל מה השכינה בעולם בארץ למה יש השראת השכינה במקום שיש מחלוקת ולשה"ד והתפלל אל פחות ולא יותר ספק שיכתיב מביניהו שהקב"ה לא ישירה בתוכם ויסלק השכינה מביניהו.

ובמדרש הלל באותו קטע "אבנך למה נהרג, ורובן אמרו על ידי שהיה לו לשאל להפסיק ביד ולא היה אבנך ויש אומרים על ידי שהיה ספק בידו לקחות בשאל על נוב ולא מקוה."

איום ונורא! העונש, ואם יש הודמנות לעשות שלום בין משפחות, קהילות, מנהגים, ויש אנשים שאין מנהגים ומאימים ועושים הכל שהפילות ימשך רח"ל ועל מי שיש בידו לעשות למחות בידו שיש עולה ואינו מוחה, תרסמנה שערות ראש!

לב מי יחרו בשמוע כל האסונות והפגיעות והמלחמות לידים צעירים שישם צעירות המדרש וועק 'מחלוקת מביא עונש על חיוב בליה ח'ל וסילוק שכנה ח'ל' ומחלתי כל התורה שהקב"ה ישכון בתוכנו

מעשה מרבוה"ק

והגית בו יומם ולילה

באחד מביקוריו של הרבי ה"לב שמחה" זי"ע בארה"ב, לן בבית אחד מהחסידים. כיון שנמנע מליישון ביחידות, ישן בחדרו בנו של המארח. אמר המארח לבנו: "דע במחיצת מי אתה שוהה! היכנס למיטתך, הסב פניך אל הקיר ואל תטה ימין ושמאל, שלא תפריע חלילה מנוחתו".

מרוב התרגשות לא יכול היה הנער לעצום עין, אך פחד לזוז ולנוע, כיון שכך, סבור היה הרבי שכבר ישן הוא, והחל משנן על מיטתו פרקי משניות בעל פה. פרק אחר פרק, מסכת אחר מסכת, עד שהעיפות גברה על הנער, ונרדם. לפנות בוקר נעור, וקול לימוד המשניות נשמע באוזניו... שעה ארוכה שכב ללא נוע עד שלא יכול היה לעצור בה, וזע. באותו רגע פסק הקול. כיון שכך, קם ליטול ידיו.

פקח לעומתו הרבי עניו, ותהה באוזניו: "מה, לדעתך, יהיה היום מזג האוויר? !..."

שם השם נקרא עליך

פעם פנה הרבי ה"לב שמחה" זי"ע אל בחור כבן חמש עשרה ושאלו האם הגיע כבר למצוות, האם מניח הוא כבר תפילין, הבין הבחור שדברים בוג, ומסר תפיליו לבדיקה, ונמצאו פסולות.

עורר הדבר הדים, והגיע לאוני הרבי, הגיב כביטול, ואמר: "ומה רבותא בדבר? הלא בפירוש אמרו [ברכות ו.ו] 'וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך' אלו תפילין שבראש'. אפילו עם הארץ מכחין בתפילין אם בשרות הן לא אמ'..."

מבאר החסידות

וטוב לב משתה תמיד

באותה פרשה הוא מפרש 'וכפר עליו מאשר חטא על הנפש', ומה חטאו של הנזיר? שציער עצמו מן היין, והרי הדברים סותרים זה את זה, אלא זהו ביאור הדברים:

מי שדרכו לראות בחסרונותיהם של אחרים, ומחפש חטאים ועונות בבני ישראל, הוא באמת צריך להזיר את עצמו מן היין, שכן על ידי שתיונו יתחוק יותר ולפספס במעשי אחרים ובנגני בני אדם. אולם מי שמביט על הכל בעין פה, ואינו רואה סוטה בקלוקלה, הריהו חוטא בנפשו אם הוא מזיז עצמו מן היין, ואדרבה עליו לקיים 'וטוב לב משתה תמיד', וישמח בכך שלא הביט און ביעקב, שכן בני ישראל כולם קדושים, טהורים וישרים, ואין עולתה בם"...

סיפר הרה"ק רבי דוד פורקס זי"ע, מגדולי תלמידי הבעל שם טוב הק' זי"ע:

פעם נודמנתי לעיירה אחת, וישבתי לטענות מרעים יחד

עם אנשי שלומינו, מתוך שמחה יצאנו בריקודים להודות ולחלל לה' יתברך שאנו בניו אהוביו, והנה נכנס רבה של העיירה, וכיון שלא הייתה דעתו נוהה מריקודינו פנה ותמה: "מה לכם מרקדים בשעה שהדוד פרזו והתורה הלכת ומשתכחת? כיצד אפשר לשמח כשרואים את המצב הרחוק של דורנו!?" והשבתי לו: כי על טענתו זו כבר השיב רש"י הקדוש בפרשת נשא. שתחילה הוא מפרש למה נסמכה פרשת נזיר לפרשת סוטה? לומר לך, שכל הרואה סוטה בקלוקלה זיזר עצמו מן היין. ואילו לאחר מכן

אל הבאר

ה', ולחרר ריב ומדון - והגרוע מכל - שה גורם לחילול שם שמים, ופוגמים ע"ז בכבוד רבם שלהם, וכמ"ש בגמרא [יומא פז, א] שת"ח שאין דבורו ומשאו ומתנו בנחת כל הבריות אומרים עליו: 'או לוי לו רבו שלמדו תורה'.

ואגב: אני חוזר ומדגיש לתלמידי, שעל ידי אי מריבה, דיבור בנחת וכבוד לת"ח, גורמים כבוד לרבותינו שליט"א, ולהיחר מן היפוך כמ"ל, וכמו שידוע שאממ"ר "צלה"ה החשיב לימוד ספר "חפץ חיים", ועד היום הוא הספר הזה נלמד בשיעורים בהרבה בתי החסידים אגור.

הדברים לא נאמרו מתוך תקיפות וטרוניא, אלא בנחת, תחנונים מתוך כאב, בבקשה למנוע שנאה, שנאה בין ידאי ה' ותלמידי חכמים. למנוע חילול כבוד שם שמים בזיו כבוד התורה רח"ל, ה' שמרנו ויצילנו. והש"י ישפות עלינו שלום ויברנו בשלום"...

מוצאי שבעות פה ב"ב ת"ו אל מועד העלון החשוב "מן הבאר" ג. אחר ברכת השלום כראוי,

הנני להודות לכם על העלון המורחב והמיוחד שהוצאתם לחג השבעות, ומה יקר היה המכתבים מהרבי ה"אמרי אמת" זי"ע, אשר בוודאי נתנו חיזוק ועידוד לענין השלום במחוננו.

ועתה באתי להביא ציטוט ממכתב שכתב רבינו ה"פני מנחם" זי"ע שבדברי כדבונות לכל ההולכים בדרכיו ולשה"ק:

הדברים אל נתכונו ח"ו לפגוע בשום ת"ח. אלא אדרבה ואדרבה, התחנתי בפני בני הישיבות, שלא יטו אוגם ולבם בפני שום לבוי שנאה, דבר האסור לפי התורה לשנוא ידאי

א. פ. עיר התורה ליקוד (השם המלא ששור במערכת)

(מחוסר מקום הבנו רק חלק מהמכתב המשך של המכתב יובא בשבוע הבא בע"ת)

כנגד המברכים - ברכות מז"ט לבעלי השמחות בקהילתנו

ברכת מזה טוב

לידידי הרה"ח ר' שמשון יאלאס לאוי"ט ולכני ידידי הרה"ח ר' אברהם מרדכי לאוי"ט חרלה חתנות הבן / הנכד בששע"ט מאלהים ידיך - שטיבל 48 - שטיבל 51 - שטיבל בית יעקב

ברכת מזה טוב

לידידי הרה"ח ר' אברהם מרדכי ויין לאוי"ט ולכני ידידי הרה"ח ר' אפרים ח'ו חרלה חתנות הבן / הנכד שיה' מאלהים ידיך - שטיבל 55 - שטיבל 43

ברכת מזה טוב

לידידי הרה"ח ר' זעליג אבוביץ לאוי"ט ולבתו ידידי הרה"ח ר' חיים מנחם שיינרנץ לאוי"ט חרלה נישואי ידידיה שיהו בששע"ט מאלהים ידיך - שטיבל 55 - שטיבל קראון הייטס

ברכת מזה טוב

הרה"ג ר' משה פוינגלי שליט"א ובהסדר ע"ה באה"ב ולידידי הרה"ח ר' משה קרימאן שליט"א חרלה נישואי נכדיה שיהו בששע"ט מאלהים ידיך - שטיבל 48 - שטיבל 19/50